VOLUME 54. ÉVFOLYAM NO. 9. SZÁM — 1962 MÁJUS 1

Evangéliumi Hírnök
GOSPEL MESSENGER

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10)

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja
Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Homokba írjad . . .

(János 8: 6. v.)

A panaszodat, a bánatodat
homokba írjad!
Ha fáj valami, úgy akárkinek
azt el ne sírjad:
Homokba írjad, a porba írjad!
A szived búja, ha akármily nagy,
Az embereknek azt el ne mondjad,
Terhedet mindig csak csendben hordjad!

Másoknak bűnét és gyarlóságát —
homokba írjad . . .
Meg nem értést és támadásokat,
Oh, fel ne rójjad.

A Mester is csak így csinálta ezt,
Ámbár várta Őt a bús fakereszt,
az asszony bűnét homokba írta,
Ő elfeledte s a szél elfujta.

Legyen az bármily szép, szent igazság,
mind eltapossák.
És ha vérzik is a szived érte,
megmosolyogják.
Ezért, ha égig ér a bánatod,
s ha könnyeidet el se sírhatod, —
Hordoznod kell, mert el kell, hogy birjad,
S ha nem látják, hát homokba írjad.

Emlékeidet, mik idekötnek
homokba írjad.
Mit kölcsön adtál pénzt, sőt bizalmat,
a porba írjad.
Igy jóbarátod lesz a félvilág
Bár ínségedben éhenhalni hágy.
De biztosan számíthatsz az Urra!
Ezt márványba vésd, ne írd a porba!

A "Mi Utunk"-ból
(Szerzője ismeretlen)

"Titeket pedig gyarapítson az Ur és tegyen bőségesekké az egymás iránt és mindenki iránt való szeretetben, amilyenek vagyunk mi is ti irántatok;

Hogy erősekké tegye a ti sziveteket, feddhetetlenekké a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, amikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden ő szenteivel egyetemben.

Thessal. I. levél 3, 12—13.

ÉDESANYÁK

Mindig is tudtam, de a deportáció borzalmai közt megtapasztaltam és e tapasztalatok életemből soha ki nem törölhetők, hogy az édesanya, az anyai lelkületű nő elkülönbözik a férfitól, az apától, a fiútól, a leánytól . . .

Elkülönbözik, mert a gyengéd női természet, különösen pedig az anyai természet valahogy nemesebb, szentebb minden más emberi természetnél . . .

Ami most itt következik, nem igehirdetés, nem bibliai fejtegetés, nem is tanulságos cikk, hanem az emberi gonoszság által produkált elképzelhetetlen borzalmak átélése, megtapasztalása, olyan borzalmaknak, amilyen még e földön soha addig elő nem fordult . . . De ugyanakkor, amikor átéltük az emberiség képzeletét felülmúló borzalmakat, az Isten kegyelmesen juttatott nekünk szeretetet a gyűlölködés, megvetés közepette az édesanyák, az anyai szívű nők részéről.

* * *

Amikor a gázkamrák felé, vagy a halállágerekbe hajtottak bennünket és aki nem bírta, azt útközben egy golyóval leterítették a kísérő SS katonák; amikor 35 kilóra lefogyottan, rongyokba burkolódzva, éhesen, fázva, dideregve vonszoltuk magunkat heteken át; a szabad ég alatt töltve éjt-nappalt, akkor — természetesen — az emberi gonoszság részére — nevetségesekké váltunk . . .

*

Velünk mindenki azt tehetett, ha nekünk ártani akart, amit éppen jónak látott. És tettek is velünk, amit éppen akartak az emberek . . .

Tizennégy—16 éves fiúk fegyverrel jártak és csak úgy játékból közibénk lőttek és jót nevettek, ha egyszerre többen estek el egy lövéstől; a kisebb fiúk, akiknek nem volt még fegyverük, kövekkel hajigáltak bennünket, sokszor egész közelről fél téglákat hajítottak közénk; a férfiak, akiknek már nem volt fegyverük, mert túl öregek voltak, nagy káromkodással kiabáltak felénk; a leányok nyelvüket öltögették ránk és csúfos szavakkal illettek bennünket. Bizonyára voltak jobb érzésűek is, amerre jártunk, de ilyenekkel csak nagyon ritkán találkoztunk. De találkoztunk sűrűn a nemesebb emberi természettel biró édesanyákkal, vagy anyai természetű nemesebb lelkületű nőkkel . . .; olyanokkal, akiknek szivét nem rontotta meg a mesterségesen kitermelt gyűlölet.

Még Magyarországon történt. Ötödik napja voltunk 85-en egy vagonban. Az éhségnél is jobban gyötört mindenkit a szomjúság. Egy állomáson vesztegeltünk. 10 forintért adtak egy pohár vizet a falubeliek a kis ablaknyiláson át. Akinek nem volt 10 forintja, az nem ihatott. És ime egyszercsak megállott fiával az ablak alatt egy édesanya és adta a friss vizet — ingyen, anyai szivének meleg szeretetéből. És hordta a vizet fiával a vagonokhoz fáradhatatlanul . . .

Bruck-Királyhidán voltunk. Ez a város a Trianoni békeszerződés előtt Magyarországhoz tartozott, de elvették tőlünk és odaadták az osztrákoknak. Ebben a városban tankcsapdákat készítettünk. Enni olyat kaptunk, amilyennél a disznók különbet kapnak. Evés helyett veréssel hajtottak a munkában. — Egy szénapajtában töltöttük a telet, ahol sokszor a hó takart be éjjel bennünket. Itt egy felvigyázó

abban gyönyörködött, hogy közülünk egyet a jeges folyóvízbe állított és nézte örömmel, hogy kékül el lassan az áldozata . . . Egy anyai szívű nő ment arra és mást nem tehetett, mint hogy keszkenőjébe rejtve arcát, zokogott . . .

Ugyanitt történt, hogy egy Magyarországról ittmaradt édesanya naponta jött heteken át, kicsi gyermekével a karján és hozta részünkre a forró levest és az est homályában átadta közülünk valakinek. Ez az édesanya többünknek az életét mentette meg jószívűségével...

Egy hídnál dolgoztunk. Reggel 10 óra felé egy katonatiszt borzalmasan káromkodva, revolverrel a kezében közeledett felénk. Nem tudtuk, mi lesz . . . A férfi mögött felesége jött kisleányával mifelénk. A férj a szájából valamit repített felénk és tovább ment. eltéve revolverét . . . A feleség intett, hogy várjunk. Vártunk. És hamarosan jött is a feleség, az édesanya egy hatalmas nagy fazék frissen főtt krumplival . . . Forró könnyek közt adtam hálát Istennek, hogy mint Izráelben hétezer lelket megtartott, akik hűségesek maradtak hozzá Illés idejében, úgy itt e mostani pokolban megtartotta az édesanyákat, kiknek szivéből nem hagyta kiölni az isteni szikrát . . .

Hajtottak bennünket egy német városon át. Kétoldalt az úton már közel egymáshoz agyonlőtt emberek vérétől piroslott az átkozott föld. Itt sem maradt el a belénklövés, a kődobálás, a nyelvöltögetés. De az egyik sarkon egy anyai szívű nő jött felénk — karján nagy kosárral. És pillanatok alatt osztogatni kezdett a kosárból szép kis kenyereket nekünk. Én is kaptam egyet. De jaj, észrevette egy férfi és nagy kiabálással közibénk rohant és elvette a kenyérkéket, az aszszonyt pedig feljelentéssel fenyegette meg. (Biztosan fel is jelentette!) Uiból nagyon hálás voltam az Urnak! Az én cipómat nem vette el a dühös férfi, mert észrevettem, hogy mérgesen tart felénk és tudtam, hogy mi férfiaktól jót nem várhatunk . . .

Mivelünk szemben nem volt irgalom. Hullottak felénk puskagolyók, revolvergolyók, kövek . . . De egyszer valami más hullott felénk. Amint megyünk az úton, az egyik városi kapuból dobálnak ám bennünket — mégpedig nagyon . . ., de nem kővel, hanem szén, nagy és érett piros almákkal. Kíváncsi voltam, ki dobál. Almám már volt, de odatartottam a kapu felé és benézve láttam, hogy egy nő, nyilván édesanya és két gyermek a dobálódzók. Hogy mit jelentett akkor részünkre egy szép alma, azt leírni nem lehet . . .

Lábunkon már csak lyukas bakancs volt, alatta semmi. Persze lábunk elfagyott. Ekkor egy édesanya megközelített bennünket és jó, meleg flanelt adott néhányunknak, amibe lábunkat belecsavarhattuk és ezáltal megóvott bennünket a fagyás további terjedésétől . . .

Egy városban a házak előtt mentünk a járdán, mert az úton nagy volt a forgalom. Már teljesen le voltunk gyengülve. Az egyik kapu alatt egy idősebb nőt (nyilván édesanya lehetett) pillantok meg. Arra tartok és amikor odaérek, elég nagy csomagot nyujt nekem, amiben kenyér és sajt volt. Nagyon megköszöntem és nagyon hálás voltom az Urnak . . .

*

Felszabadultunk . . . Hatszázezerből 17 ezeren tértünk vissza. Amikor a külvárosi kapu csengőjét megnyomtam, egy nő jött felém, aki nyomban rámismert és csak ennyit tudott mondani: "Hát te vagy az?" Ez a nő ott maradt kicsi leánykájával abban a házban, a legnagyobb harcok között és ott maradt a harcokat nyomban követő borzalmak közepette, hat hétig több nővel együtt a földben beásva, pedig még idejében, veszély nélkül elmenekülhetett volna, de azt mondta, hogy a férje innen ment el, tehát ide fog visszajönni, ha életben marad, és ott maradt, elébe nézve minden borzalomnak, amelyek aztán nem is maradtak el . . .

Ez a nő is egy édesanya volt: az én feleségem . . .

* * *

— Mire van szüksége a hazának? — kérdezték a nagy államférfit.

És az röviden így felelt:

— Édesanyákra!

Valóban ennek a beteg társadalomnak semmi másra nincs olv nagy szüksége, mint anyai lelkületű nőkre és édesanyákra . . . Imádkozzunk ilyenekért!

F ü l ö p Á r p á d

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTA SZÖVETSÉG

1962-ben a Cleveland Fulton Road-i gyülekezetünkben tartja meg

Évi Nagygyülését

JULIUS 11—15-IG.

Készüljünk ez áldásosnak ígérkező konvencióra!

Az Ő keresztjének vére által

Irta: Dr. HARASZTI SÁNDOR

"Mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség; És hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben." (Kol. 1:19-20.)

Életemnek egyik legnagyobb tapasztalása volt az a felismerés, hogy óriási különbség van egy hallott dolog és egy személyes élmény között. Kórházi betegeim nem egyszer számolnak be arról, hogy betegségüknek ilyen vagy olyan tünete "halálra rémítette őket". Ez a kifejezés azonban legtöbbször csak annyit jelent, hogy eszük ágában sem volt tényleg tudomásul venni, hogy a "halál révén állanak". A beszélgetés során leginkább kiderül, hogy nincsenek felkészülve a halálra, nem nyugodtak bele abba, hogy a földi sátorház bármely pillanatban elbomolhat. Ha a halál nagy kérdését próbálom megbeszélni velük, kitűnik, hogy bölcselkedő okoskodásnak tartják ezeket a problémákat, melyekről különböző egyházaknak különböző tanítása van, de ők nem óhajtanak állást foglalni egyik tanítás mellett sem.

Az emberek többségét nem érdeklik azok az isteni kijelentések, melyek az Ur Jézus halálával és feltámadásával foglalkoznak. Távolállónak érzik ezeket a tanításokat, mert nem látnak bennük gyakorlati értéket. Pedig ugyanezek a személyek igen komoly érdeklődést tanusítanak az atomtámadás ellen való óvóhelyek iránt, tanulmányozzák a Polio-vakcinát, beoltatják magukat himlő, kolera, pestis ellen, megtartják a fertőtlenítési szabályokat ragályos betegségek esetén, és ülés-szíjat (seat-belt) használnak, ha autót vezetnek . . . Mi az oka, hogy az örökélet és üdvösség kérdései iránt olyan közömbösek? Lélekgyógyászok mutattak rá arra az érdekes jelenségre, olyan anyák, akiknek a gyermeke leukemiában (vérrákban) szenved, nem hiszik el az orvosnak, ha közli velük, hogy az ő gyermeküket ez a halálos kór támadta meg. Az anyák egyszerűen képtelenek szembenézni azzal a ténnyel, hogy gyermeküket belátható időn belül elveszítik. Védekezésképpen magukat áltatják azzal, hogy ilyesmi velük

nem történhet meg, hanem csak mással. Orvosokra is jellemző, hogy miközben betegek ezreit kezelik, sokan közülök egészen a halálig, ugyanakkor nem veszik tudomásul azt a tényt, hogy ők is áldozatul esnek majd egy betegségnek.

Az emberi elme úgy védekezik az élet letagadhatatlan valóságai ellen, hogy irrealitásokba menekül; ez rám nem vonatkozik, mondja magának; ez velem nem történhet meg, állítja minden alap nélkül; ilyesmi csak minden tízezredik emberrel fordul elő, miért lennék éppen én a tízezredik? Hasonlóképpen gondolkodtak az emberek Noé napjaiban és gúnyt űztek a bárkát építő Nóéból, akit eszelősnek tartottak egészen addig, míg az özönvíz el nem indult, és Isten be nem zárta a bárka ajtaját. Azt mondja az Ur Jézus, hogy az ember fiának napjaiban ugyanúgy lesz, mint a Nóé idejében volt: az emberek házasodnak és férjhez mennek mindama napig, amíg majd az ember fia megjelenik (Luk. 17:26—30). A tények nem változnak meg azáltal, hogy nem vesszük tudomásul őket.

Végtelenül tragikus történet az, hogy **míg az emberi elme szinte naponta mélyebbre hatol az anyagi világ titkaiba,** ugyanakkor mindjobban elsatnyul a szellemi értékek megértése tekintetében. Komoly tudósok mutatnak rá arra a részaránytalanságra, ami ilyen módon előáll: az ürbe induló ember erkölcsi fejlődése lemarad a fizikai fejlődés mögött. Az ókori görögök csak képzeletben jártak a fellegek között, de olyan gondolatokkal ajándékozták meg az emberiséget, amelyek mai kulturánkban is alapvető értékek. Az első keresztyének az akkori kor legalacsonyabb társadalmi osztályából kerültek ki, de eszméik áthatották a társadalom minden rétegét. Sokszor feltettem magamnak a kérdést, mi volt a titka az ő ellenállhatatlan erejüknek. Ugy vélem, ők mindent feltettek egy kártyára: amiben hittek, azt az életük középpontjába állították. Tévedés volna azt hinni, hogy az élet könnyebb volt akkor, vagy hogy a hit harca nem volt olyan nehéz, mint manapság. Az akkori hívőket így biztatta az apostol: "Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és fösvénységet, ami bálványimádás" (Kol. 3:5). Nem elég modern ez a felsorolás? — Nem ugyanezek a problémák adódnak a mai kor hívőinek az életben a föld bármely részén?

Azt hiszem, a mai idők keresztyéneinek és **általában minden idők keresztyéneinek nagy ellentmondása abban rejlik, hogy nem merik piacra dobni az árujukat.** A magatartásuk hasonlít ahhoz a farmerhez, aki csak unszolásra árulja el, hogy volna szőlője, kukoricája, hízott sertése eladó. Vagy hogy festene például egy taxisoffőr, aki jelzés nélküli autóban száguldozna az utcákon, és hirtelen elhajtana, ha valaki utazni akarna a kocsiján? Hát ahhoz az orvoshoz mit szóljunk, aki elvegyül a tömegben, mikor szerencsétlenül járt embertársát kellene első segélyben részesítenie? Pedig előfordul ám az ilyesmi . . . Mélyen elszomorít, hogy keresztyén létünkre elválasztjuk a vasárnapi életünket a hétköznapitól, a templomi magatartásunkat az üzleti eljárásunktól, a szavainkat a cselekedeteinktől.

Gondoltunk-e már arra, hogy **minden szép nagypénteki és húsvéti prédikáció ellenére, Jézus Krisztus kereszthalála egy szörnyen megalázó eset volt a maga idejében.** Évszázadoknak kellett eltelnie addig, amíg a kereszt jele divattá és ékszerré finomult. Véres hatalmi harcok és versengések előzték meg azt, hogy mai napság a katolikus egyház érseki beiktatását úgy hirdetik meg az újságok, hogy az új főpásztort "trónjára ültetik", a bíborosokat pedig "az egyház hercegeinek" nevezik. Aki figyelmesen olvasta nagypéntek eseményeit, nagyon jól megfigyelhette, hogy Jézus Krisztus útja nem hasonlított diadalmenethez, mikor a Golgotára cipelte a szörnyű keresztet. Mai napság szokás úgy feltüntetni a dolgot, hogy csupán az elvakított tömeg kívánta őt halálra, de történetileg tájékozott emberek előtt nem kétséges, hogy maguk a tanítványok is igen-igen bizonytalanok voltak az ő igazát illetően. Bibliaismerők jól tudják, hogy a János ev 21. fejezetében megörökített történet szerint a tanítványok közül hatan és Nátánael hozzá készültek, hogy visszatérnek a volt foglalkozásukhoz: elindultak ismét halászni. Az emmausi két tanítvány is igen-igen közel állt ahhoz, hogy revizió alá vegye a felfogását, és elkezdjen "reálisan" gondolkodni (Luk. 24:21).

Ilyen és hasonló példák tömege hozható fel annak megmutatására, mennyire **reménytelenül megromlott emberi természetet kellett megbékéltetnie magával Istennek a Jézus Krisztus keresztjével.** Egy legenda azt tartja, hogy a mi Urunknak legnehezebb kísértése nem a pusztában volt, mikor a Sátán megkörnyékezte őt a test kívánságával (éhség), dicsőségvággyal (templomi jelenet), hatalomvággyal (a föld országainak bemutatása), hanem amikor a kereszten függve rátekintett a körülötte üvöltő és gúnyolódó tömegre. A legenda szerint akkor felmerült az Üdvözítő lelkében a gondolat, hogy ugyan érdemes-e ilyen emberekért meghalnia. Eszébe jutott a vadul esküdöző Péter, a ruhátlanul elszaladó másik tanítvány, a csókkal közeledő, de botos, fustélyos poroszlókat vezető Júdás, a szkeptikus Pilátus, a bohócmutatványokat szorgalmazó Heródes, a szent fejet töviskoronával meggyalázó, a tisztta arcot megpofozó, méltóságos testet bíborpalásttal megszentségtelenítő, és áldott kezét nád-jogarral kigúnyoló zsoldosok . . . A legenda továbbmenve azt mondja, hogy a mélységesen elszomorodott Üdvözítőnek végtelenül jólesett a megtérő lator közeledése: **hát mégsem hiábavaló az ő vérehullatása,** ime máris gyümölcsöt érlelt.

Jól tudom, hogy nem legendákon alapul a mi hitünk, de egyszerű és józan következtetés is elég annak megértéséhez, hogy **a Jézus Krisztus keresztjén egy világ ítéltetett meg.** Szeretném hangosan kiáltani minden keresztyén fülébe: ne szépítsétek kegyes szavakkal ezt a szörnyűséget. Ne igyekezzetek szónokilag szépen megfogalmazott, szárnyaló hangon elmondott prédikációkkal megfürdetni hallgatóitok lelkét valami nagypénteki hangulatban, amiből csak annyi marad meg, hogy: "hej, de szépen elmondta a mi prédikátorunk, még meg is könnyeztem". Nem a részvét és bűnbánat könnyei ellen szólok, hanem azt szeretném hangsúlyozni, a legszebb hangulat sem pótolja azt, amit a Jézus Krisztus keresztje kell jelentsen a számodra: **Isten őbenne ítélte meg a te bűneidet.**

Mikor Barabást kiengedték a börtönből, először nem hitt az őt kifelé tuszkoló őrnek. Vadul felkacagott, és durván rákiáltott a poroszlóra: "ne űzz belőlem gúnyt, tudom hogy kivégeznek, és most te csak komédiázol velem". Az őr nem sokat magyarázott, hanem mély megvetéssel kilódította a rablógyilkost a börtöncellából, és megbotránkozva utána lökte a szót: **"a Názáretből való Jézust végzik ki helyetted . . ."** Barabás nem tu-

(Folytatás az 5-ik oldalon

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
Published Semi-monthly by the Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. PETRE M. ADALBERT
943 Merrill Ave., Lincoln Park, 25 Michigan

Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3., 1879
Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act Of October 3, 1917

SUBSCRIPTION FEE:
$3.00 per year
Előfizetés — Címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. JOHN SZÁSZ
1619 Edward Ave., N. E.
Canton 5, Ohio

A SZERKESZTŐ ROVATA

MEGEMLÉKEZÜNK . . .

Édes emlékek fűznek engem a chicagoi Fülöp családhoz. Mikor West Pulmanon lelkipásztor voltam, Fülöp testvérek még fiatal házasok voltak. A gyermekek picikék, de már a vasárnapi iskolába jártak. Most már nem is nagyon emlékszek, hányan voltak a családban s a nevükre sem emlékszem, de jól tudom, hogy volt nekik egy Róbert nevű fiacskájuk, kinek tiszta, ártatlan, mosolygós gyermekábrázatából, villogó szép, tiszta kék szemeiből valami csodálatos sugárzott ki...

Teltek az évek az élet mindenféle változásaival s ez a kis fiúcska is megnőtt. Az elemi iskoláit befejezte. A magasabb iskolát is sikerrel végezte, de ott nem állott meg, szülei segítségével és áldozatával beíratkozott az egyetemre, amit szintén nagyon szép eredménnyel fejezett be. Ott az egyetemnek a padjai között született meg benne az a gondolat, hogy az Ur őtet missziómunkára hívta. A szemináriumi tanulmányok befejezése után az Amerikai Baptista Külmissziói Társulat misszionáriusnak nevezte ki s a jelen időben Japánban, a Kanto Gakuin egyetemen tanári állást tölt be. Felesége és három szép gyermeke van.

Lapunkban szeretettel köszöntjük Dr. Robert Fülöp testvérünket, kedves családjával együtt s úgyszintén kedves szüleit, Fülöp Lajos testvéreinket. Hálákat adunk Istennek e kedves családért s könyörgünk, hogy Isten gazdagon áldja meg Dr. Fülöp munkáját ebben a pogány országban.

Amikor így megemlékezünk e derék testvérünkről, valami különös gondolatom támadt. Nevezetesen az, hogy habár mindig jobban elveszítjük Amerikában magyar jellegünket s magyar misszió munkánk mindig kisebbé és jelentéktelenebbé válik, a magyar missziónak mégis igen messzire kiáradó gyümölcsei vannak. Ha Fülöp Lajos testvéreink évtizedekkel ezelőtt West Pulmanon az Evangélium igazságait meg nem értették volna, Dr. Fülöp Róbert ma alig képviselhetné Krisztust Japánban. De nem ő az egyedüli. Többen vannak világszerte magyar hívő baptista származású fiaink és leányaink, akiket a magyar misszió adott e világnak. Vannak többen tanárok, orvosok, misszionáriusok, államférfiak, akik gyülekezeteinkben növekedtek és Isten kezében hasznos eszközökké váltak.

Testvéreim, munkánk nem volt hiábavaló az Urban!

MISSZIÓ-MEZŐKRŐL

ALÁMERITÉS A FULTON ROAD-I GYÜLEKEZETBEN

Február 25-én, vasárnap nagy örömben részesítette az Ur gyülekezetünk népét, amidőn szemtanui lehettünk két megtért lélek alámerítésének. A megtért és alámerítkezett személyek: egy kedves édesanya és 13 éves leánya, akik szép bizonyságot tettek személyes Megváltójukról. Az alámerítési aktust a gyülekezet lelkipásztora, Rev. Csató Mátyás végezte.

Az Ur nevelje az új plántákat kertjében, hogy sok gyümölcsöt teremhessenek Isten dicsőségére.

Megbízásból:
Kovács B. Mihály

ARÍK ELMENTEK

Idős CZIRÁKY GYULA

Ha az amerikai magyar baptista templomoknak harangjai is lennének, akkor most országszerte meg kellene szólaltatni őket . . .

Kidőlt sorainkból idős Cziráky Gyula, aki hosszú-hosszú évtizedekig pénztárosa és diakónusa volt a clevelandi testvériségnek.

Szarvasról, Békés megyéből, származott és 47 évig élt valóban boldog házaséletet az ő kedves, de most már szomorúságban és özvegységben maradt hitvesével.

A ravatalozóban ott láttuk az ő gyermekeit, unokáit, nagyszámú barátait, ismerőseit, valamint hittestvéreit. A tele kápolna nem adott vigasztalást a nagy veszteségre és gyógyító írt sem adhatott a megszomorodott szivűeknek.

Idős Cziráky Gyula testvérnek tarkaszínes volt az élete. Mindig keresztyéni alapon élt és ettől sohasem távolodott el semmiféle érdek, haszon, vagy nyereség miatt. Üzlete volt a nagy amerikai gazdasági összeroppanás idején. Nagyon sokan adósai maradtak, kik soha az életben meg nem fizették neki tartozásaikat. Sokat vesztett ő is, de mindig így emlegette: "hála legyen az Istennek, azért családom és én átvészeltük ezeket a veszélyes éveket."

Családi összetartozás — és ez rendkívül fontos az életnek a megharcolásában — jellemezte. Minden gyermeke felett Isten él, mint egyedüli Ur. Szép rendben hagyta itt őket, mint olyanokat, akik "célegyenest" haladnak. Utóbbi években a pénz csak az Isten országa javára érdekelte és sohasem saját maga érdekéért. Mindig élen járt az adakozásban, holott jövedelme csak abból volt, amit korábbi életében vetett . . .

Agyvérzést kapott s mikor valahogy beszélni tudott, az első kérdése ez volt: "minden rendben van a gyülekezetben?" S majd tüdőgyulladás végzett vele. De ő érezte a hívást és tudta, hogy elkövetkezett számára az utolsó óra.

Isten szép, hosszú és boldog élettel ajándékozta meg és minden ember azokat az éveket, amiket elégedve, boldogan tölt el, kétszeresen, sőt háromszorosan számíthatja a nyomorúságos évekhez viszonyítva. Igy ő matuzsálemi időt élt, mert a gyülekezet minden egyes tagja tudta, hogy ő szép, derűs és kiegyensúlyozott életet él.

A nagy gyászoló közönség előtt Rev. Orosz Attila lelkipásztorunk végezte a szertartást a kápolnában és a templomban.

Cziráky bácsi immáron nem gyüjt pénzt semmiféle földi gyülekezet számára, de mindenképpen hinni lehet felőle, hogy példátadó sáfársága, hihetetlenül őszinte és gyermeki szeretete Istene iránt olyan jutalommal járt, mely megilleti őt . . .

". . . eltétetett számára az örök dicsőség koronája". NÉMETHY

*

GYÁSZJELENTÉS NEW BRUNSWICKBÓL

KUTI SÁNDOR testvérünket haza hívta az Ur 1962 március 1-én.

Testvérünk már régebben gyengélkedő volt, az utóbbi időben pedig teljesen ágyhoz volt kötve, úgyhogy — legnagyobb lelki fájdalmára — nem tudott az imaházba sem eljönni, ahova pedig mindig oly igen nagyon szeretett menni, hogy együtt dicsőítse testvéreivel az Ur dicsőséges és szent nevét.

Kuti testvérünk 1881-ben született Magyarországon, Pápateszéren, Veszprém megyében. Itt lépett szent frigyre szeretett feleségével, született Gyömörei Máriával 53 évvel ezelőtt.

Harminchárom éve. hogy megismerte Isten igazságát és elfogadta az Ur Jézust személyes Megváltójának, Akit hűséggel szolgált halála óráját.

Az utóbbi időben már nagyon nehezen

beszélt, de az énekíróval ő is elmondotta, hogy: "Ha nem lesz szó az ajkamon, Dícsérni fog majd sóhajom."

Temetése nagy részvéttel ment végbe a temetkező kápolnából, majd az imaházból, ahol az igét magyar nyelven Balla György new yorki lelkipásztor a Fil. 1:23, alapján hirdette; utána a gyülekezet angol pásztora: Robert Crofford angolul az I. Kor. 15:51. verstől a rész végéig lévő igék alapján szólt; majd Fülöp Árpád garfieldi magyar lelkipásztor imája után utolsó útjára kísértük Kuti testvér földi maradványait a Memorial sírkertbe.

Kuti testvérünket gyászolja szeretett neje: Kuti Sándorné szül. Gyömörei Mária; leányai: Mrs. Anna Meszner és férje; Mrs. Mary Weiser és férje; Mrs. Irma Schein és fia: Kuti István és neje; 3 unokája, 2 dédunokája és más rokonsága.

Isten veled. Kuti testvér! A viszontlátás reményében: Mrs. VICZAI

AZ Ő KERESZTJÉNEK VÉRE ÁLTAL

(Folytatás a 3-ik oldalról)

dott ellenállni a belső kényszernek, és maga is belevegyült a Jézust kísérő tömegbe. És ő nem gúnyolódott, mint a többiek. ő nem hajtogatta a fejét, mint az arramenők (Mt. 27:39), ő nem kísértette az Urat, hogy "ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről" (Mt. 27:40), hanem megdöbbenve és értetlenül ismételte maga elé: **"helyettem hal meg, pedig ártatlan".**

Azt gondolom, az egész tömegben, amely a keresztet körülállta, a tanítványokat és Jézus anyját is beleértve, **két ember értette meg igazán a kereszt értelmét, két lator,** az egyik maga is kereszten függött, a másik pedig a kereszt alatt állott, de mindketten Krisztusra tekintettek. **Az egyik megízlelte a keresztet Krisztus oldalán, a másik megmenekült a kereszttől Krisztus által, de mindkettőnek életet jelentett a kereszt:** az egyiknek örök életet, a másiknak földi életet. A Szentírás nem jogosít fel annak állítására, hogy Barabás elfogadta Jézust megváltójának az örökéletre, noha elfogadta az ő áldozatát erre az életre.

Ezt jelenti az ő keresztjének vére: életet. És ami ezzel egyenlőt jelent: békességet Istennel. Mikor a Krisztus áldozatát úgy fogadod, mint aki tégedet helyettesített a kereszten, akkor többé nem ítélő bíró előtt jelensz meg, ha Isten elé állasz. Isten Jézus Krisztus keresztjében megbékéltette magával a világot. Én elhiszem és vallom az apostol állítását, hogy "az istenségnek egész teljessége benne lakozott testileg" (Kol. 2:9), tehát az ő végtelen áldozata jóvátételt jelentett az egész világ minden bűnéért, mert Jézus Krisztusban Isten halt meg a világ bűneiért.

És most hadd térjek vissza ennek az elmélkedésnek legelső mondatához: **óriási különbség van egy hallott dolog és egy személyes élmény között.** Ezt a történetet nagyon sokan ismerik, de nem mindenki részesül az Istennel való megbékélés kegyelmében. Csakúgy, mint Barabás is tudta, mi történt, de neki nem mondta az Ur: "még ma velem leszel a paradicsomban". Krisztusnak ezt a váltságát hitben tehetjük a magunkévá. Ha alázatosan elfogadjuk, hogy az ő halála miérettünk történt, noha ő nem volt halálra méltó, én pedig méltó vagyok a büntetésre, melyet ő értem szenvedett el. Ugy vélem azonban, hogy egy lépéssel még ennél is tovább kell mennünk ahhoz, hogy az ő halálának érdemében részesülhessünk. Semmi kétség, Barabás is tudta, hogy Krisztus ártatlan, azt is tudta, hogy ő helyette halt meg, meg azt is tudta, hogy ő maga bűnös. **De nincs semmi utalás annak feltételezésére, hogy ő megbánta a maga bűneit, mint amelyek Krisztus Urunkat halálba kényszerítették.** Lehet, hogy ő csupán annak a megállapításáig jutott el, hogy "hát igen, ez a Názáreti egy szerencsétlen ember, aki lám ilyen kelepcébe került. De még mindig jobb, ha a Názáreti hal meg, mintha ő, Barabás kényszerülne elszenvedni a keresztet."

Barabás a Krisztus váltsághalálának az élvezője volt, anélkül, hogy az ő életét ez megváltoztatta volna. Mint ahogy mai idők tapasztalata is igazolja, hogy kegyelmet nyert rablógyilkosok igen ritkán kezdenek új életet a szabadonbocsátás után. Amnesztia nem alakítja át a politikai foglyok gondolkodásmódját, és ha módjuk lesz rá, újra csak ellene fordulnak annak, aki pedig az amnesztiában részesítette őket . . . Ez a történet ismétlődik azoknak az embereknek az életében, akik elismerik, hogy Krisztus ártatlanul szenvedett, de nem vonják le a logikus következtetést, hogy ez a szenvedés őket egy odaszentelt életre kötelezi, hanem marad minden a régiben, és soha nem lesznek szivükben keresztyének, még akkor sem, ha esetleg valamelyik egyháznak a tagjai közé felvétetik magukat . . . **A kereszten megtért lator megadással szenvedte el a maga büntetését, és Krisztustól az örökéletbe való bebocsátás kegyelmét kérte. Az ő életét átalakította a Krisztussal való találkozás.** Nincs kétség az iránt, hogy ha például valami csodálatos isteni beavatkozás folytán ő megszabadult volna élve a keresztről, ő nem ment volna többet vissza latornak, hanem Krisztus apostola lett volna belőle.

Ezt jelenti az ő keresztjének vére: megújult élet, odaszentelt élet. Ha a Krisztus halálának érdemét magadénak elfogadod, akkor **megigazult élet** birtokosa leszel. És Isten visszaállít abba a közösségbe, amelyet az ember élvezett a bűneset előtt: amikor olyan magától értetődő volt, hogy Isten az Atya, és mi az ő gyermekei vagyunk. A Krisztus által kiáltjuk: Abba, azaz szerelmes Atya. Amikor Isten kegyelmesen helyreállítja velünk az eredeti kapcsolatot, a Szent Szellemnek ezt a ténykedését **újjászületésnek** nevezzük. Ez egy új minőségű élet kezdetének a pillanata, és ennek az új életnek a neve: **örök élet.** A Biblia tanítása szerint az örök élet az embernek újjáteremtése Krisztusban. Fizikai halál nem jelent többé félelmet, sőt inkább az élet legteljesebb mértékének ígéretét: amikor az **ő Fia ábrázatához hasonlatosak leszünk** (Róma 8:29). . . . Köszönöm Neked, végtelen Irgalom, hogy engemet, aki hajdan elidegenült és ellenség voltam, gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmem miatt, most mégis megbékéltettél, az ő emberi testének halála által, hogy mint szentet, tisztát és feddhetetlent állasson ő maga elé (Kol. 1:21-22). Nekem ezt jelenti az ő keresztjének vére.

ÉRTESITÉS

Sajnálattal értesítjük a központi diakónusok konferenciájának vezetőségét, a nőegyesületek elnökségét arról, hogy a gyűlésükre vonatkozó hirdetés szerkesztőségünkbe nagyon későn érkezett be az április 15-i szám részére s ennélfogva a legnagyobb sajnálatunkra a gyűlés idejét és helyét nem hozhattuk a megnevezett számban.

Ezzel kapcsolatban újonnan felhívjuk a figyelmet arra, hogy a lapunkban közlendő kéziratokat, gyülekezeti és más egyházi hireket a szerkesztőségünkbe beérkezésük után a legtöbb esetben egy hónappal később közölhetjük. Lapunk jelenlegi helyzete megköveteli, hogy a kéziratot legkevesebb 15 nappal megjelenésének dátuma előtt kapja kézhez a nyomdász testvérünk. Szeretettel kérjük ezt figyelembe venni és a helyzethez alkalmazkodni sziveskedjenek!

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Mrs. Maria Szerencsy
51 Mine St., New Brunswick, N. J.
A Női Szöv. elnöke: Mrs. Mary K. Steg
Alelnök: Mrs. John Sőtér
Pénztáros: Mrs. Marie Kurtz
Jegyző: Mrs. Louis Németh

Mit kérjek?

II. Heródes (Antipás) király lakomáján, mikor születésnapja ünneplésére voltak hivatalosak Galilea előkelő emberei, vitézei, akkor hangzott el ez a szinte tétovázó, tanácstalan lelkületet eláruló kérdés, egy fiatal leány ajkáról: Mit kérjek?

Ez a leány táncolt, a király és vendégei előtt, csak sejtéseink lehetnek róla, hogy művészete, vagy mozdulatainak érzékisége váltotta-e ki az uralkodó tetszését, de a siker az tökéletes volt, mert megnyerte a király elismerését, aki ilyen szavakkal jutalmazza a táncoló leányt: "Kérj, amit akarsz, és megadom neked . . . és megesküvék . . . megadom neked, még ha országom felét is." (Márk 6:22, 23.)

A leány, talán a siker kábulatában, vagy az előtte álló pazar lehetőség, a nagyszerű királyi ajánlat hatása alatt, pillanatnyilag megtorpan, bizonytalanná lesz, nem tud választani.

De mentőgondolata támad, van édesanyja, szalad hozzá, majd ő segít — gondolja — s elhangzik a kérdés anyjához: Mit kérjek?

A feleletet a bűn szülte s a gyűlölet táplálta: így lett Heródiásból, ebből a szörnyű anyából Keresztelő János gyilkosa. A leány gyönyörű táncának Keresztelő János feje lett az ára.

Oh, bár minden magát keresztyénnek valló ember lelkében feleelevenedne e kép, mikor a Sátán kísértése a szórakozás ruhájába öltözteti fel előtte a bűnt.

Annak fejéért táncolt ez a leány, akinek születését angyal jelentette, nevét angyal nevezte el Jánosnak, akinek szülei "igazak" valának, aki Krisztus előhirnökeként jött erre a világra, aki — az Írások szerint — teljes volt Szent Lélekkel, magát nem tartva méltónak arra, hogy Jézus saruja szíját megoldja, akinek tápláléka sáska és erdei méz volt királyi lakomák helyett, ajkát részegítő ital nem érintette, de aki tiszta volt és Heródes bűnére ő szintén rámutatott.

A látszólag elért fényes eredmény, a ragyogó siker egyszerre porba hull, elvész a felajánlott ország fele, minden csak álom marad, csupán egy tálon a Keresztelő János vérző feje lesz a valóság, ami álmatlan éjszakák viziójaként gyötri a Sátán szolgájává szegődött Heródiást.

Valahányszor elolvasom e történetet, megrázza mélyen lelkemet, most különösen anyák napján, az édesanyák nagy felelősségét tárja elém az Ige.

Az anyához fordult tanácsért a leány: Mit kérjek? Oh, milyen szörnyű útbaigazítást kapott, milyen ördögi óhaj tolmácsa lett ez a szerencsétlen táncoló leány. Még az ajánlattevő Heródes király is megszomorodék (Márk 6:26), de esküjét, ígéretét nem vonta vissza!

Édesanyák! Anyák napján, mikor ajándék, virágeső és hálás gyermekeink csókja, szeretete halmoz el, vizsgáljuk meg szíveinknek legelrejtettebb zugát is, bűnös indulatainkat, Isten gyermekeihez nem illő magatartásunkat, mind vigyük a keresztről lehulló vér alá, hogy a szürke hétköznapok gondjaiban, kísértéseiben hozzánk forduló gyermekeinket, az Ige világosságában, tiszta szívvel, mennyei bölcsességgel imádkozva tudjuk útbaigazítani!

Ez az én anyáknapi szeretetteljes kívánságom felétek, segítsen meg ebben mindnyájunkat a mi drága Urunk, Krisztusunk, az: **"Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára."** (I. Péter 2:14.)

Mrs. M. SZERENCSY

Az én anyám . . .

Az én anyámnak nincsen selyemruhája.
De van olyan, min rajta még a folt,
Mert míg sok lánynak élt mindkét szülője:
Az én anyácskám régtől árva volt.

Az én anyámnak nincs gyöngy a fülében,
Keblén sem díszlik sem gyémánt, sem achát.
De boldogabb, ha kis családi körben
Gyermekkarok fonják körül nyakát.

Az én anyámnak mindkét keze érdes,
Kimarta lúg, a sok-sok munkaláz,
De lágy és finom áldott lelke mélye
Benne csend, béke és jóság tanyáz.

Az én anyámnak sokszor hullt a könnye
És átvirrasztott néma éjszakát.
Amíg testét a fájdalom gyötörte:
Foltozgatta a sok tépett ruhát.

Amennyi sóhaj hagyta el az ajkát,
Amennyi könnyet sírt el a szeme:
Annyi gyémánttól ragyogó koronát
Tegyen fejére Isten szent keze!

B. P.

Az édesanyákról

A SZENTIRÁS.
Hallgasd fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd.
(Példabeszédek 1:8.)

LINCOLN ÁBRAHÁM:
Mindazt, ami vagyok, és amivé remélek még lenni, angyali lelkű édesanyámnak köszönhetem.

EDISON:
Édesanyám tett azzá, ami vagyok. Ugy szeretett engem, oly őszinte volt hozzám és annyira bizott bennem, hogy feltettem magamban azt, hogy ennek az anyának nem szabad bennem csalódnia.

EGY ÁLLAMFŐ:
Minden nemzet életének legnagyobb erkölcsi tőkéje: az édesanya. Az édesanya sokkal fontosabb szerepet tölt be, mint a nagytehetségű államférfi, üzletember, Művész, vagy tudós. Ha az édesanya nem teszi meg kötelességét, akkor nem lesz következő nemzedék, vagy olyan nemzedék lesz, amelynek élete károsabb, mintha egyáltalán nem lenne. Más szóval: mint nemzet nem élhetünk tovább, ha nem tartjuk fenn magunk között a nemes értelemben vett családi életet. . .

P. CHVÁLA:
Az anya a virág, a gyermekek a méhek, ezek annál több mézet hoznak, minél több van a virágban.
Az anya a tőke, a gyermekek a kamat: a kamatból lehet következtetni a tőke nagyságára.
A jövő az anyák kezében van, mert amivé az ember lesz, azzá az anya által lesz.

EGY KÖLTŐ:
Imádkozz érte este, reggel:
Az ég tartsa meg anyád!
Jöhet nap, hogy életeddel
Életét megváltanád!
(Szász K. "Egy gyermekhez")

AZ ÉNEKIRÓ:
1845-ben partraszállt Kanadában egy ir fiatalember: Joseph Scrivei. Halála előtt egyik barátja virrasztott mellette. A hű barát kezébe egy pár soros kézirat került. Miközben lelki gyönyörűséggel olvasta, érdeklődött a vers keletkezésének körülményeiről. Scrivei azt a választ adta, hogy valamikor édesanyjának szánta e sorokat vigasztalásképpen. Nem is volt szándékában, hogy valakinek is megmutassa édesanyján kívül. Az édesanyának, szánt ének első sorai:
"Oh, mily hű barátunk Jézus,
Aki mindenkor segít . . ."

NÉPKÖLTÉSZET:
"Üres lesz nékem kis tanyám,
Ha nem lesz már édesanyám . . ."

MESEMONDÓ:
"Magyarul tanított imádkozni anyám,
És szeretni téged, gyönyörű szép hazám" (Pósa Lajos)

Gyüjtötte: Mrs. M. SZERENCSY

Szeretném, ha várna megint

Este lenne, csillagvilágos.
Valahol aludna a város.
Mennék haza, mint annyi máskor,
De — virágozna az akác-sor.
Lépésem könnyű lenne, gyors.
Rohannék, szállnék angyalszárnyon,
Nehogy nagyon sokáig várjon.

Szeretném . . .

Milyen keveset, milyen sokat!
Ki nyitja ki a hantokat?
Ki hozza vissza az időt?!
Ki érti, milyen szép az este?
Mikor megyek haza sietve,
Hazavár engem jó anyám,
Szive ajtaja nyitva áll.

S amíg az élet partja int,
Szeretném, ha várna megint!

S. B.-né

Nőegyleti cserelátogatások

LÁTOGATÁS GARFIELDEN

Az egész világon minden teremtett dolog Isten dicsőségére és szolgálatára teremtetett. És a teremtett dolgok csodás rendben egymásnak szolgálatára alkottattak, hogy betölthessék hivatásukat. A Nap, a Hold, a csillagok, a felhők, a levegő, a szél, a szárazföld, a tenger, a növények, az állatok, mind-mind egymásnak szolgálnak — tudva, vagy tudatlanul . . .

Az Ur gyülekezetében sem lehet ez másként, minden egyes tagnak szolgálnia kell, kinek-kinek a maga helyén . . .

Sáfárkodjatok egymásnak! Ez azt jelenti, hogy szemeink előtt kell tartanunk mások életét, s előmozdítanunk — amennyire tehetjük — mások boldogulását!

Tehetségünkkel, javainkkal egymás segítségére kell lennünk!

És elmondhatjuk, hogy senki sincsen közöttünk, aki valamilyen módon rá ne volna utalva felebarátja, lelki testvére támogatására?

Isten teremtette úgy az embert, hogy egymásra legyen utalva és ezért ajánlja az apostol az egymásnak való szolgálatot.

Hogy egymás lelki szolgálatára legyünk, jöttünk össze a new yorki és garfieldi nőegyletek **Szakács Katalin** testvérnőnk otthonában Garfielden. **Kurtz Lajosné** testvérnőnk, a garfieldi gyülekezet nőegyletének elnöke hívta meg a new yorki nőegyletet, amit a new yorki nőtestvérek elfogadtak. Igy aztán találkozott a két nőegylet és együttléte alatt mindenki érezte Istenünk jelenlétét is, Aki rendkívül megáldotta e találkozást. Mélyen szántó, tartalmas előadást tartott **Mátrai Mihályné** testvérnő, aki a Lukács ev. 19:1—10. alapján tartotta előadását. Témája volt: "Ma lett üdvössége e háznak!"

Igen élénk eszmecsere után **Mátrai** testvérnő feltette ezt a kérdést: **"Hogyan tudjuk, hogy meg vagyunk menteve?"**

Szebbnél-szebb énekek és lélekemelő bizonyságtételek hangzottak el. Kiforrott közöttünk a súlyos és felelősségteljes gondolat, hogy sohasem volt olyan nagy szükség áldozatkészségünkre, mint éppen a jelen időkben. És ha az áldozathozatal talán nehéz, Isten annál inkább megdicsőíti magát, mentől nehezebb az áldozat. Erre a Bibliában számtalan példa van. És boldog az a szolga, aki Urát cselekedeteivel dicsőíti, mert Isten munkatársa lesz és ez nemcsak áldozathozatalt jelent, hanem magában hordja a jutalmat is, a mennyei dicsőséget a hű szolgálóknak! . . .

A bőségesen áldott lelki táplálék mellett igen finom testi táplálék jutott osztályrészül a jelenlevőknek. — Mindenért az Uré legyen a dicsőség!

KURTZ LAJOSNÉ,
a garfieldi nőegylet elnöknője

* * *

CSERELÁTOGATÁS NEW YORKBAN

Igen áldásos együttlét volt két nőegylet között március 13-án New Yorkban. Még mult év novemberében a new yorki nőtestvérek látogatták meg a garfieldi nőegyletet. most pedig a garfieldi nőtestvérek viszonozták a látogatást. Megjelent még közöttünk országos elnöknőnk, **Mrs. M. Steg** testvérnő édesanyjával Bridgeportról, **Szerencsy Józsefné** és **Fodor Józsefné** testvérnők New Brunswickról. A jelenlevőket kellemes meglepetés érte **Balla Emilné** testvérnő megjelenésével. **Mrs. Bányai** elnök testvérnő üdvözölte a vendégeket. Balla Emilné tv.-nő megemlékezett a floridai otthonról, megemlítve a még mindig fennálló lepedőhiányt. Nyomban megnyiltak a szivek és az erszények . . .

Az egybegyülteket Fülöp Árpádné alelnöknő vezette imában az Örökkévaló trónja elé. Bizonyságtételek hangzottak el. Id. Kaszás testvérnő, Kurtz Lajosné, Szerencsy Józsefné és Szakács Katalin testvérnők szóltak az egybegyültekhez. Ezek után Kurtz Jajosné testvérnő, a garfieldi nőegylet elnöke tartotta meg tanulságos, illusztrált előadását a Zsid. lev. 11:6. v. alapján, mely előadás mély nyomokat hagyott a hallgatók lelkében.

Lőrincz testvérnő, mint pénztáros a pénzügyről számolt be, mely igen szép eredményt mutat.

Mrs. M. Steg testvérnő Az Evangéliumi Hirnökkel kapcsolatban intézett néhány szót a nőtestvérekhez. Itt igen sokan szóltak a tárgyhoz és mindenki a legnagyobb örömének adott kifejezést a lap fejlődésével kapcsolatban. Különösen a régen várt Női Rovatnak örülnek a nők!

Igen kellemes hatást váltott ki Kaszás Mária zongorajátéka és a garfieldi testvérnők által előadott kedves énekek.

Az Urtól gazdagon megáldott együttlét Szakács Katalin testvérnő hálaadó imájával zárult.

Mindezek után szeretetvendégség következett. — **Istené minden dicsőség!**

K r ó n i k á s

Az én megkenetteimet ne illessétek . . .

Zsoltár 105:15

Angolból fordította: NÉMET ISTVÁN

Hűséges, csendes és jó diakónus volt Lee testvér. Egy napon azonban meglátogatta egy nyugtalan, öntelt gyülekezeti tag, aki ellensége volt a gyülekezet pásztorának és azt akarta és azon fáradozott, hogy a pásztor hagyja el a gyülekezetet.

A látogató gyülekezeti tag elkezdte lealacsonyítani a lelkipásztort, felvetve a kérdést Lee diakónus testvérnek:

— Miért nincsen lelki ébredés a gyülekezetünkben az utolsó három esztendő alatt? Mi az oka annak, hogy nincsen elegendő lelki élet a gyülekezetben stb.

Lee diakónust meglepte e kérdés s nem volt készen arra, hogy látogatójának feleletet adjon.

De egy kevés gondolkodás után őszintén felelt:

— Én nem tudom!

És a látogató folytatta a prédikátort és a gyülekezetet lealacsonyító kérdéseit:

— Azt gondolod te, Lee diakónus testvér, hogy gyülekezetünkben van lelki élet és tényleg végzi azt a lelki munkát, amit neki végeznie kell?

— Nem gondolom!

— Gondolod-e Lee testvér, hogy gyülekezetünk pásztora tudatában él az ő komoly munkájának?

— Nem gondolom!

— Gondolod-e, Lee testvér, hogy pásztorunk prédikációi olyanok, amilyenek szükségesek a mai időben?

— Nem gondolom!"

— Akkor, ha így áll a dolog, nem gondolod, hogy jobb lesz felcserélni a pásztort egy megfelelőbbel?

Erre Lee testvér, nyomatékosan felelt:

— Nem gondolom!

— Miért nem? — hangoskodott a látogató. Eddig egyeztél velem és most ellentmondasz ebben a kérdésben?

— Ide figyelj! — fordult komolyan Lee testvér látogatójához. Harminc éve hogy szivemet az Urnak adtam és azóta tagja vagyok e gyülekezetnek. Egy alkalommal fogadást tettem Istennek s arra kérlek, testvér, ne kísérts, hogy fogadásomat megtörjem.

— De a bajkeverő csak folytatta:

— Nos, mi történt veled 30 évvel ezelőtt?

— Mi történt? Megmondom! Megtérésem után hozzám jött valaki a tiédhez hasonló keresztyéntelen cselszövéssel. El akarta távolítani a pásztort a gyülekezetből. Akkor lelki vakságomban csekélységnek láttam ezt . . . Most látom, hogy Isten a szolgáit maga helyezi a mezőre s Ő maga rendelkezik azokkal s elmozdítani őket nekünk, embereknek nem szabad, mert az Ur Jézus maga tartja őket kezeiben, mint egy-egy csillagot. Akkor én is úgy gondoltam, hogy isteni szolgálatot teljesítettünk, mikor ellene állottunk s előztük Isten emberét. Azt tar-

tottuk: munkája be van fejezve s e városból neki mennie kell! Ebben a gyülekezetben se volt lelki ébredés. A tagok veszekedtek, pletykálkodtak s mi, ahelyett, hogy pásztorunk mellé állottunk volna s kezeit magasra emeltük volna, mint Mózes kezeit emelték; megtámadtuk azt, akin keresztül vártuk Istentől az áldást. Pásztorunk elfáradt, ereje elfogyott az üldözések és támadások között és eltávozott a nyájtól.

Távozása után rövid idő mulva Isten Lelke megmutatta nekünk, hogy az eltávozott lelkipásztor a gyülekezet részére nagy áldás volt. Megmutatta, hogy munkáját becsülettel végezte s Isten kezében valóban hasznos eszköz volt. S mikor erről meggyőződtem sok más testvéremmel együtt, tudod, mit tettem? Elhatároztam, hogy felkeresem és tettemért bocsánatot kérek tőle. Kemény szivünk megtört, mert gyermekeink az ő hűségesen végzett munkája nyomán tértek meg s fogadták el Krisztust megváltójuknak.

Nem volt lelki nyugtom, mert lelkemben mélyen átéreztem, hogy méltatlanul bántunk az Ur szolgájával s elindultam, hogy megkeressem őt. Keresésem közben mindig ez az Ige fakadt fel lelkemből: "Aki bánt egyet az Ur szolgái közül, az Isten szemefényét bántja".

Keresés közben megtudtam, hogy volt pásztorunk nagyon beteg. Idősebb fiamat magamhoz vettem és útrakeltünk. Mindössze 25 mérföldes utat kellett megtennünk. Este volt, mikor a lakáshoz érkeztünk.

A lelkipásztor felesége nem akart beengedni a beteg szobájába, mert férje nagyon beteg volt. Azt mondotta nekem, ha téged meglát, a régiekre visszaemlékezve, még sokkal betegebb lesz. A lelkiismeretem azonnal megszólalt:

— Látod, könnyelműségeddel hová jutottál! . . . — Akinek fáradságos munkája után megismertem Megváltómat s elnyertem már e földön az üdvösségemet, az most szenved én miattam is s talán szenvedése halálos. Felkiáltottam:

— Mit tettem! . . . Mily szörnyű bűnt követtem el! Isten, légy irgalmas nékem!

A haldokló és nagyon szenvedő lelkipásztor feleségének bevallottam elkövetett bűneimet és kértem, engedje meg letérdepelni volt pásztorom ágya előtt, hogy Istentől bűnbocsánatot nyerhessek . . .

Beléptem a nagybeteg szobájába . . . Hamar észrevettem, hogy testi ereje elfogyóban van . . . Mégis minden erejét összeszedve. kinyitotta sok szenvedéstől megtört, bágyadt szemeit, és amint rámpillantott, felkiáltott:

— Lee testvér!, Lee testvér!

Zokogásban törtem ki és egész lényemben remegve borultam a nagybeteg, haldokló pásztorra és csak ennyit tudtam mondani elfúló hangon:

— Én pásztorom, én pásztorom!

Ekkor felemelte fehér, lesoványodott jobbkezét s suttogva komolyan mondotta:

— "Az én megkenetteimet ne illessétek és az én prófétáimnak ne ártsatok!"

Csendesen beszéltem hozzá és megmondottam jövetelem célját. Elmondottam, hogy nagyon, nagyon bánom bűneimet, és kértem, hogy bocsásson meg nekem. Behívtam fiamat s bemutattam neki, mint áldásos és hűséges munkájának egyik gyümölcsét. Fiam elmondta, hogy melyik prédikációja a nagybeteg pásztornak volt reá oly hatással, hogy elfogadja Krisztust.

Letöröltem arcomat elöntő könnyeimet és megcsókoltam a nagybeteget és biztosítottam őt arról, hogy én nagyon értékelem életét és munkáját. Hűtlenségemért pedig bocsánatot kértem tőle. Közben arra kértem, hogy ne aggódjon, mert ha az Ur hazahívja, én anyagilag gondoskodok özvegyéről és gyermekeiről.

De a nagybeteg mindezekre csak ezt felelte:

— "Az én megkenetteimet ne illessétek és az én prófétáimnak ne ártsatok!"

* *

Ennek a hűséges, fáradhatatlan lelkipásztornak a szavai elkísértek engem mind e mai napig. Mikor e látogatás utáni éjszaka egy kissé elaludtam, álmomban az Ur Jézus állott elém és ezt mondotta: "Az én megkenetteimet ne illessétek és az én prófétáimnak ne ártsatok".

— Testvér! — szólt Lee diakónus a látogatójához — én e szavakból megértettem az Ur szolgái iránt szükséges tiszteletet, megbecsülést és szeretetet. Én őérettük mindig fogok imádkozni, velük dolgozni, noha tudom. hogy emberi gyengeségektől ők sem mentesek. Akkor is támogatni és segíteni fogom, ha talán nem éppen a legkiválóbbak, mert Istennek felkent szolgái ők! . . .— Igy hát én nem leszek társad a lelkipásztort elmozdító tervedben. Sőt ha még egyszer valamit meghallok ehhez hasonlót felőled, felkérem a gyülekezetet, hogy a Szentírás alapján, mint olyannal bánjanak veled, aki gyülekezetünkben szakadást akarsz előidézni. Kérlek, állj el tervedtől és ne beszélj erről többé senkinek. Én mindenemet fel tudnám áldozni, ha az előbbi pásztor ellen elkövetett dolgaimat meg nem történtté tudnám tenni . . . — Kérjed Istent, hogy bocsássa meg neked a lelkipásztor ellen szőtt terveidet! . . .

Lee diakónus testvér példája szolgáljon áldásul minden gyülekezetnek, diakónusnak és minden keresztyén embernek . . .

MINDENKINEK!

Megismételjük azon gyakori kérelmünket, hogy munkatársaink, a gyülekezeti hirek beszámolói, vagy bármilyen néven és címen írt cikkek és tudósítások kizárólag a SZERKESZTŐ CIMÉRE küldendők. A nyomdába, vagy lapunk kezelőihez küldött cikkekért, vagy tudósításokért FELELŐSSÉGET NEM vállalhatunk.

CIMVÁLTOZÁS

Rev. Dékány Elemér új címe:
875 East Fifty-first Avenue
Vancouver 15, B. C. Canada

KÉRELEM KEDVES OLVASÓINKHOZ!

Nagyon kérjük kedves előfizetőinket és mindazokat, akik kapják lapjainkat, hogy címváltozásaikat jelentsék be közvetlenül Szász testvérnek. Ez saját érdekük is, mert így a lap küldésében fennakadás nem áll elő és nekünk is igen nagy szivességet tesznek, mert a posta minden egyes címváltozásért felszámít a lapnak és ennek díját januártól az eddigi 5 centről 10 centre emelte fel, amely havonta komoly összeget tesz ki, s a szerény előfizetési díj ezeket a külön kiadásokat nem fedezi. Nem is beszélve a már régebben erősen felemelt szállítási díjról, melyet a közeljövőben (most van a szenátus előtt) ismét emelni fognak.

A szives közreműködésért hálás köszönetet mond a SZERKESZTŐSÉG

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

S. E. R. Calif. Lapját vettem, köszönöm. Kérelmének szivesen teszek eleget, ha címét megírja. A beküldött "A hit" című cikkét nagyon is alkalmasnak találom közlésre, csupán arra vártam, hogy kérésemre egy levélben bemutatkozzon. Ön ezt eddig nem tette. A mulasztást tehát nem a szerk., hanem Ön követte el. Ismételten kérem, mutatkozzon be, mert csak olyan egyének írásait közöljük lapunkban, akiket ismerünk.

A pénztárnokok címei:

Az AMB Szövetség pénztárnoka:
LOUIS KURTZ
Box 346 E,
Highway 27
North Brunswick, N. J.

Aggmenház és Árvaügy pénztárnoka:
KISH ELEMÉR
924 Congress Street
Fairfield, Conn.

Irodalmi pénztárnok:
JOHN SZÁSZ
1619 Edward Ave., N. E.
Canton 5, Ohio

Női Szöv. pénztárnok:
Az Elnöknő megbízásából:
Mrs. Marie Kurtz
Box 346 E., Highway 27
North Brunswick, N. J.

Ifjúsági Szövetség pénztárnoka:
EMERY RÉVY
R. D. 3, Box 346-B
New Brunswick, N. J.

Vas. Isk. Szövetség pénztárnoka:
Miss ELENOR TURK
11201 Continental Ave.
Cleveland 4, Ohio